

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת חֻקֵּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֻלַּק י"א

קוֹנְטֵרְס 581

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

על כן זוהרות סכנה! לא לפול ברשת היצר! כדאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן יצר הרע מסיתו לאדם בעולם הזה ומעיד עליו לעולם הבא, מה יעשה וינצל: תנא דבי רבי ישמעאל אם פגע בך מנגל זה משכחו לבית המדרש, וכו'... (ספ"ה דף נב:).

ויבזכותכם יתקיים בנו הכתוב: (שמות פרק טו פ' טו-יח) תפל עליהם אימתה נפחד בגדל ורועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קניית, תבאמו ותשעמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלת ה' מקדש אד-ני כוננו ידיו, ה' ימלך לעולם ועד, בב"א.

והזהרתה אתהם את החקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע: ושמת עליהם שרי אלפים - שרי מאות - שרי חמשים - ושרי עשרות: (שמות פרק יח כ-כא)

אנו מתארגנים למנות שרי אלפים - שרי מאות - שרי חמשים - ושרי עשרות

שרי עשרות אחד שירכו 10 אנשים ללמוד הנהר הקדוש, וכן שרי חמשים, ושרי מאות לאחד את כל עם ישראל בלמוד הנהר הקדוש, ולעשות סיימים מידי יום ביומו, ולפי הוזהר היומי המחולק ל' 354 יום 6-7 דפים ליום להצלת עם ישראל.

נא למלאות השמות, ולחלק את סדר הלמוד לפי הטפס המונב כאן.

טפס יהלום

אם יש בידכם להשפיע על 1000 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע וכגון ישיבות בוללים בתי פנסיות, קהלות הקדש, אפשר לצרף כמה ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל-354 ימים לשנה. - למוד 6-7 דפים לאחד, ארץ ב-12 דקות! אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב-12 דקות בלבד! ויכלו בשנה אחת לעשות 1000 סיימי זהר הקדוש.

בידכם הדבר! "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים", פאשר יסימו קהלה אחת בבחינת "פנשתא חדא" (זוה"ק), הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו" שעליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" ועל ידי למודם הם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד נגאלים. (ספר "תורתנו מגן לנו" דף 11, ועל פי זה מתבאר היטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטר את העולם פלו מן הדין" דעל ידי למוד תורתו מתקשר לנשמת הצדיק (ספר "נשמת הרשב"י"). וכמעשה עם הצדיק הקדוש בעל ה"אמרי חיים" מיוניץ ז"ע, שעל ידי למודו בזהר הקדוש רק שתי דקות בציון הרשב"י נתקשר לנשמתו והמתיק את כל הדינים, ואחר כך נצחו במלחמת תשכ"ז. (ראה ספר "אגרות הזהר").

טפס זהב

אם יש בידכם להשפיע על 500 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע וכגון ישיבות בוללים בתי פנסיות, קהלות הקדש, אפשר לצרף כמה ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל-354 ימים לשנה. - למוד 12 דפים לאחד, ארץ ב-24 דקות! אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב-24 דקות בלבד! ויכלו בשנה אחת לעשות 1000 סיימי זהר הקדוש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

טַפֵּס מִסְלֹול א'

אם יש בידכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע [פגון בית המדרש, ושיבה, או כמזה בתי - מדרש בחד] ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 6-7 דפים לאחד, לוקח לא יותר מ 12 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר זוהר הקדוש בבת אחת, ב 12 דקות בלבד!

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם	מספר תלמידים	שם	שם	שם
			א תשרי		1			
			ב תשרי		2			
			ג תשרי		3			
			ד תשרי		4			
			ה תשרי		5			
			ו תשרי		6			
			ז תשרי		7			
			ח תשרי		8			
			ט תשרי		9			
			י תשרי		10			
			יא תשרי		11			
			יב תשרי		12			
			יג תשרי		13			
			יד תשרי		14			
			טו תשרי		15			
			טז תשרי		16			
			יז תשרי		17			
			יח תשרי		18			
			יט תשרי		19			
			כ תשרי		20			
			כא תשרי		21			
			כב תשרי		22			
			כג תשרי		23			
			כד תשרי		24			
			כה תשרי		25			
			כו תשרי		26			

הדָּבָר הַזֶּה הִתְגַּלָּה בִּינֵיהֶם, וּמִשֶּׁהִתְרַבּוּ רִשְׁעִים בְּעוֹלָם, נַעֲשֶׂה (הַעֲבִירוּ) דָּבָר זֶה בְּצוּרָה אַחֲרַת כְּדֵי לְכַסּוֹת דְּבָרִים שֶׁהֵם בְּסוּד עֲלוּיָן. (וְהָיָה רִשְׁעוֹת)

בֹּא וּרְאֵה, (שְׁמוֹת ג) וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב הָלֵם שֶׁל נְעֻלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ וּגו'. וְכִי לְמָה הֵנַעַל פֶּאֶן? אֲלֵא נִתְבָּאָר שְׁצִוָּה לּוֹ עַל הָאִשָּׁה לְהַפְרֹד מִמֶּנָּה, וְלִהְיוֹדוּג (בְּמִקּוּם) בְּאִשָּׁה אַחֲרַת שֶׁל אֹר קְדוּשׁ עֲלוּיָן, וְהִיא הַשְּׂכִינָה.

וְאוֹתָהּ נֵעַל בְּאַרְוֵה בְּמִקּוּם אַחֵר, (וְהִיא הַשְּׂכִינָה) הַעֲבִירוּהָ מֵעוֹלָם הַזֶּה, וּבְאַרְוֵה בְּעוֹלָם אַחֵר. וְעַל כֵּן, כָּל מִה שְׁנוֹתֵן הַמֵּת לְאָדָם בְּחִלּוּם - זֶה טוֹב. לְקַח כְּלָיו מִהַבֵּית - זֶה רַע, כְּמוֹ סִנְדְּלוֹ. מִדּוּעַ? כִּי הַעֲבִיר רִגְלָיו, שֶׁהֵם עֲמִידַת הָאָדָם, מִקְּהֵעוֹלָם הַזֶּה, וְכַנֵּס אוֹתָם לְעוֹלָם אַחֵר, מִקּוּם שֶׁהַמּוֹת שׁוֹרָה בּוֹ, שְׂכַתוֹב (שִׁיר ז) מַה יְפֹ פְּעֻמֶיךָ בְּנִעְלִים בַּת נְדִיב. (מִזֵּה בַת נְדִיב? זוֹ בַת אֲבִרְהָם, שְׂכַתוֹב (תְּהִלִּים מז) נְדִיב עַמִּים נֶאֱסַפּוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבִרְהָם, וְלֹא אֱלֹהֵי יִצְחָק) וְסוּד הַדָּבָר הוּא בֵּין הַחֲבֵרִים.

זֶהוּ כִּשְׁהַמֵּת לוֹקַח אוֹתָם. אֲכַל בְּזִמְן שֶׁחַי שׁוֹלֵף נֵעַל וְנוֹתֵן לְאִישׁ אַחֵר כְּדֵי לְקַיֵּם בְּרִית, עוֹשֶׂה בְּצוּרָה עֲלוּיָנָה. נֵעַל שֶׁל חֲלִיצָה, כְּמוֹ שֶׁלְמַעֲלָה נֵעַל אַחֲרַת, וְהַכֵּל מִקּוּם אַחֵד (הַכֵּל מִתְחַד) (סוּד אַחֵד).

בֹּא וּרְאֵה, אוֹתוֹ מֵת שֶׁהִסְתַּלַּק מִקְּהֵעוֹלָם בְּלֹא כְּנִים, בַּת נְדִיב זֶה לֹא כּוֹנֶסֶת אוֹתוֹ אֲלֵיָהּ, וְהוֹלֵף לְהִיּוֹת מְטָרָד בְּעוֹלָם, שֶׁלֹּא מוֹצֵא מִקּוּם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֹס עֲלוּיָ, וּמְצוּה לְאַחֲוֵי לְגַאֵל אוֹתוֹ, לְשׁוּב וְלְהִיּוֹת מִתְקַן בְּעֶפְר אַחֵר, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (איוב לד) וְאָדָם עַל עֶפְר יִשׁוּב, וּפְרָשׁוּהָ.

אֲתַעְבִּידָת מְלָה, וּבְגִין דִּהוּוּ קְדַמָּי חֲסִידֵי זַכָּאֵי, מְלָה דָא אֲתַגְלִיָא בִּינֵיהוּ, וּמְדַאֲסָגִיָא חֲיִיבֵי בְּעֵלְמָא, אֲתַעְבִּידָת (אֲעַבְרֵי) הָאֵי מְלָה כְּגוּוֹנָא אַחֲרָא, בְּגִין לְאַתְכַּפְסָא מְלִין דְּאִינוּן בְּרָזָא עֲלָאָה. (וְהָא אוֹקְמוּהָ).

הָא חֲזִי, (שְׁמוֹת ג) וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב הָלֵם שֶׁל נְעֻלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ וּגו'. וְכִי אָמַי נֵעַל הָכָא. אֲלֵא אַתְמָר, דְּפִקִּיד לִיָּה עַל אַתְתָא, לְאַתְפְּרָשָׁא מִנָּה, וְלִאֲזַדְדוּגָא (ס"א בְּאֲתָר) בְּאַתְתָא אַחֲרָא, דְּנִהֲרִירוּ קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאִיָּהֵי שְׂכִינָתָא.

וְהָהוּא נֵעַל אוֹקִים לִיָּה בְּאַתְר אַחֲרָא, (ס"א וְאִיָּהֵי שְׂכִינָתָא) אֲעַבְר לִיָּה מִהָאֵי עֲלְמָא, וְאוֹקִים לִיָּה בְּעֵלְמָא אַחֲרָא. וְעַל דָּא, כָּל מַה דְּיָהִיב מִיתָא לְבַר נֶשׁ בְּחֵלְמָא טַב. נְטִיל מְאִנִּיָּה מִן בֵּיתָא בִּישׁ, כְּגוּן סִנְדְּלִיָּה. מְאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְּאֲעַבְר רִגְלִיָּה, דְּאִינוּן קִיּוּמָא דְּבַר נֶשׁ, מִהָאֵי עֲלְמָא, וְכִנִּישׁ לוֹן לְעֵלְמָא אַחֲרָא, אַתְר דְּמוֹתָא שְׂאִרֵי בֵיָּה, דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) מַה יְפֹ פְּעֻמֶיךָ בְּנִעְלִים בַּת נְדִיב. (מְאִי הוּא בַת נְדִיב דָּא בַת אֲבִרְהָם דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים מ"ז) נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסַפּוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבִרְהָם וְלֹא אֱלֹהֵי יִצְחָק) וְרָזָא דְּמְלָה בֵּין חֲבֵרֵיָא אִיָּהוּ.

וְדָא פִּד מִיתָא נְטִיל לוֹן, אֲכַל בְּזִמְנָא דְּחִיָּיא שְׁלִיף מְסָאנִיָּה, וְיָהִיב לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא, בְּגִין לְקִיָּימָא קִיָּים, קָא עֲבִיד בְּגוּרָה דְּלְעִילָא. נֵעַל דְּחֲלִיצָה, כְּגוּוֹנָא דְּלְעִילָא נֵעַל אַחֲרָא, וְכֵלָא אַתְר חֵד (ס"א בְּלֹא אַתְחִד) (נ"א רְוֹא קְרָא).

הָא חֲזִי, הָהוּא מִיתָא דְּאֲסַתְלַק מֵעֵלְמָא בְּלֹא בְּנִין, הָאֵי בַת נְדִיב לֹא כְּנִישַׁת לִיָּה לְהָהוּא בַר נֶשׁ לְגַבְהָ, וְאֲזִיל לְאַתְטְרָדָא בְּעֵלְמָא, דְּלֹא אֲשַׁבַח אַתְר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲיִים עֲלֵיָה וּפְקִיד לְאַחֲוֵי לְמִפְרַק לִיָּה, לְאַתְבָּא וְלְאַתְתַּקְנָא בְּעֶפְרָא אַחֲרָא. כְּמָה דְּכַתִּיב, (איוב

לד) וְאָדָם עַל עֶפְר יִשׁוּב וְאוֹקְמוּהָ.

ואם אותו גואל לא רוצה להעמיד את אחיו בעולם הזה, צריך לקשר נעל אחת ברגלו, ואותה אשה שתשרה אתו, מקבלת אליה אותה נעל. ולמה נעל? אלא משום שאותה נעל היא בגלל המות (משום שאותה נעל היא קיים המת בעולם הזה), ונתנה ברגלי אחיו החי, והאשה מקבלת אליה אותה נעל, להראות שאותו מת חזר לבין החיים במעשה הזה.

והוא בהפך מאותה נעל שלוקח המות מהחי, וכעת נעל זו לוקח החי מן המות, ובאותה נעל אותו המות הולך בין החיים, וצריך נעל של המות הזה הולך בו בחייו) והאשה לוקחת אותה אליה, להראות שאותה אשה (משלי יב) עטרת בעלה, לקחה אותה ומקבלת אותה אליה.

וצריך להכות באותה נעל בארץ, להראות ששכף גוף אותו המות והקדוש ברוף הוא בזמן זה או לאחר זמן יחוס עליו ויקבל אותו לעולם אחר. עוד הפאה של אותה הנעל ביד (מהיד) של האשה לארץ, להראות שייבנה אותו המות בעפר אחר בעולם הזה, וכעת ישוב לעפרו שהיה משם בהתחלה, (ואז ישוב לעפרו) ואז אותה אשה תפר לעשות זרע אחר, וכך פרשונה.

בא וראה, על כך מי שרוצה להעמיד ברית, נוטל נעלו ונותן לחברו להעמיד עליו ברית. (שבת נ"ב) והוה שכתוב וזאת לפנים בישראל על הגאולה. מה זה וזאת? ברית שלמה בכל. לפנים בישראל, כשהיו צנועים קדושים. לקים כל דבר, כל דבר ממש, שהרי זהו העמדה. ואז - וזאת התעודה בישראל, ודאי.

ואי ההוא פרוקא לא בעי לקיימא לאחיהי בהאי עלמא, בעי למקטר חד נעל ברגליה, וההוא אתתא דתשרי ליה ומקבלא לההוא נעל לגבה. אמאי נעל. אלא בגין דההוא נעל בגין מיתא הוא (ס"א בגין דההוא נעל קיימא דמיתא הוא פהאי עלמא), ואתיהיב ברגליה דחייא אחוהי, ואתתא מקבלה לההוא נעל לגבה, לאחזאה דהא ההוא מיתא בין חייא אהדר בעובדא דא.

והוא בהפוכא מההוא נעל דנטיל מיתא מחייא, והשתא האי נעל נטיל חייא ממיתא, ובההוא נעל ההוא מיתא אזיל בין חייא, (נ"א וכעי נעל דההוא מיתא דא אויל בית פחיוהי) ואתתא נטלא ליה לגבה, לאחזאה דההיא אתתא עטרת בעלה, נטלא ליה ומקבלא ליה לגבה. ובעי לבטשא ליה לההוא נעל בארעא, לאחזאה דשכיף גופיה דההוא מיתא. וקודשא ברין הוא לזמנא דא, או לבתר זמנא, חייס עליה, ויקבל ליה לעלמא אחרא. תו בטשותא דההוא נעל בינדא (ס"א מידא) דאתתא לארעא לאחזאה, דהא יתבני ההוא מיתא בעפרא אחרא דהאי עלמא, והשתא יתוב לעפריה דהוה מתמן בקדמיתא, (אכדין יתוב לעפריה) וכדין ההיא אתתא תשתרי למעבד זרעא אחרא, ואוקמוה.

הא חזי, על דא מאן דבעי לקיימא קיים, נטיל נעליה, ויהב לחבריה, לקיימא עליה קיימא. (דבת נ"ב) הדא הוא דכתיב, וזאת לפנים בישראל על הגאולה. מאי וזאת. קיימא שלים בכלא. לפנים בישראל, פד הוה צנועין קדישין. לקיים כל דבר, כל דבר ממש, דהא דא הוא קיימא. וכדין וזאת התעודה בישראל,

ודאי. דלא תימא דהספמה בעלמא היא, ומדעתיהו עבדי לה, אלא

קִיּוּמָא עֲלָאָה הָוָה, לְמַהוּי עוֹבְדֵיהוֹן בְּרִזָּא
דְּלַעֲיָלָא.

כִּיּוֹן דְּאַסְגִּיאוּ חֵיבִין בְּעֲלָמָא, כְּפִיאוּ מְלָה
בְּגוּוּנָא אַחְרָא, בְּכַנְפָא דְּמִלְבוּשָׁא, וְהָאִי
מִלְבוּשָׁא הִיא תְּקוּנָא עֲלָאָה, וְרִזָּא דְּמְלָה, (דברים
כג) וְלֹא יִגְלֶה כְּנָף אָבִיו כְּתִיב. (דף ק"פ ע"ב).

זֹאת חַקַּת הַתּוֹרָה. (במדבר יט) זֹאת: דָּא אַתְּ קִיּוּמָא,
דְּלֹא אַתְּפִרְשׁ דָּא מִן דָּא (וכד אַתְּפִרְע דָּא בְּלֹא)
דְּאַקְרִי זֶה. וּמְנוּקָבָא עֵייל לְדָכֵר. וְעַל דָּא,
שְׁמוּר וְזָכוּר פְּתָדָא מִתְחַבְרִין. חַקַּת הַתּוֹרָה,
חַק הַתּוֹרָה מִיִּבְעֵי לִיהָ, מָאִי חַקַּת.

אַלְיָא חַקַּת וְדָאִי, וְאוּקִימְנָא, ה' ד' הַנּוֹת (ג"א חק)
וְהָא אַתְּמַר. אַבְל ת', הוּא ד' וְנ' מְחַבְר
פְּתָדָא. וְנו"ן הָא אַתְּמַר, נו"ן אַמְאִי אַקְרִי הָכִי
בְּנו"ן. אֲלֹא, כְּמָה דָּאֵת אַמְר (ויקרא כה) וְלֹא תוֹנוּ
אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. דְּהַשְׁתָּא הִיא בְּאַנְפָּהָא נְהִירִין
וְעַבְדָּא אוֹנָאָה לְבִנֵי נְשָׂא, לְבַתֵּר מְחִיא כְּחוּיָא,
וְשַׁעֲי וְקִטִּיל (משלי ל) וְאַמְרָה לֹא פַעֲלִתִי אֲוֹן. וְעַל
דָּא הָכִי אַקְרִי בְּנו"ן, דָּאֵתְמַר עֲלִיהָ. ת' פְּלֹא
כְּחָדָא דְּלִ"ת נו"ן. ד' נו"ן דְּלִ"ת רִי"ש (ה"א
ה"א) (נו"ן רִי"ש), רִי"ש וְדְלִ"ת חַד מְלָה הוּא.
וּבְאַתּוּרִין גְּלִיפִין אֵינּוֹן חַק וְת (כ"א אֵינּוֹן חַק וְת)
וּכְלָא חַד מְלָה.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ פְּרָה, הִיא
פְּרָה לְדְכִיּוּתָא קָא אַתְיָא. לְדְכָפָה
לְמַסְאָבִי. פְּרָה דְּקְבִילַת מִן שְׁמַאֲלָא. וּמֵאֵן הוּא
לְשְׁמַאֲלָא. שׁוּר. כְּמָה דָּאֵת אַמְר, (יחזקאל א) וּפְנֵי
שׁוּר מֵהַשְׁמַאֲלָא. אַדְמָה, סוּמְקָא כְּוּוּרְדָּא.
דְּכְתִיב, (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחֹחִים.
אַדְמָה: גְּזֵרַת דִּינָא.

רעיא מהימנא

שְׁלֹא תֹאמַר שֶׁהִסְכַּמָּה בְּעֲלָמָא
הִיא, וּמִדְעַתְסָם עֲשׂוּ אוֹתָהּ, אֲלֹא
הַעֲמִדָה עֲלִיוְנָה הַיְתָה, לְהִיּוֹת
מַעֲשֵׂיהֶם בְּסוּד שֶׁל מַעֲלָה.

כִּיּוֹן שֶׁהִתְרַבּוּ רְשָׁעִים בְּעוֹלָם, כְּסוּ
הַדְּבָר בְּגִזְוֹן אַחֵר, בְּכַנְף הַמִּלְבוּשׁ,
וְהַמִּלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא תְּקוּנָא עֲלִיוֹן.
וְסוּד הַדְּבָר - כְּתוּב (דברים כג) וְלֹא
יִגְלֶה כְּנָף אָבִיו.

זֹאת חַקַּת הַתּוֹרָה. זֹאת - זוֹ אוֹת
הַבְּרִית, שְׁלֹא יִפְרְדוּ זֶה מִזֶּה (וכאשר
נִפְרַע זֶה הַכֵּל) שְׁנִקְרָא זֶה, וּמִהִנְקָבָה
עוֹלָה לְזָכֹר. וְעַל זֶה שְׁמוּר
וְזָכוּר מִתְחַבְרִים כְּאַחַד. חַקַּת
הַתּוֹרָה? חַק הַתּוֹרָה צְרִיךְ
לְהִיּוֹת! מָה זֶה חַקַּת?

אַלְיָא חַקַּת בְּוִדָּאִי, וּבְאַרְנֵי, ה'
הַיְתָה ד' (חק), וְהָרִי נְתַבְּאָר. אַבְל
ת' הוּא ד' וְנ' מְחַבְרִים כְּאַחַד.
וְנו"ן הָרִי נְתַבְּאָר, נו"ן לְמָה
נְקִרָאֵת כְּפִי בְּנו"ן? אֲלֹא כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (ויקרא כה) וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ
אֶת עַמִּיתוֹ. שְׁכַעַת הִיא בְּפִנִּים
מְאִירוֹת וְעוֹשָׂה אוֹנָאָה לְבִנֵי אָדָם,
וְאַחֵר כְּפִי מְכָה כְּמוֹ נְחֹשׁ,
וּמִשְׁמִידָה וְהוֹרְגָת, (משלי ל) וְאַמְרָה
לֹא פַעֲלִתִי אֲוֹן. וְעַל זֶה כְּפִי נְקִרָאֵת
בְּנו"ן שְׁנַאֲמַר עֲלִיהָ. ת' הַכֵּל
כְּאַחַד - דְּלִ"ת נו"ן. ד' נו"ן דְּלִ"ת
רִי"ש (ה"א ה"א) (נו"ן רִי"ש), רִי"ש
וְדְלִ"ת דְּבַר אַחַד הוּא. וּבְאַתּוּרִיּוֹת
חַקִּיקוֹת הֵם חַק וְת', וְהַכֵּל דְּבַר
אַחַד.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ
פְּרָה. פְּרָה זֹו בָּאָה לְטַהַר. לְטַהַר
לְטַמְאִים. פְּרָה שְׁמַקְבִּילַת
מֵהַשְׁמַאֲלָא. וּמִי הוּא לְשְׁמַאֲלָא?
שׁוּר, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (יחזקאל א) וּפְנֵי
שׁוּר מֵהַשְׁמַאֲלָא. אַדְמָה - סוּמְקָה
כְּשׁוֹשְׁנָה, שְׁכַתוּב (שיר ב) כְּשׁוֹשְׁנָה
בֵּין הַחֹחִים. אַדְמָה - גְּזֵרַת הַדִּין.

רעיא מהימנא

פְּרָה אַדְמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ

פְּרָה אַדְמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם וְגו', אֲסוּר לְחַרוֹשׁ

מום וגו'. אסור לחרש בשבת
 חרישה של שור, שנגמר (תהלים
 קכט) על גבי חרשו חרשים.
 ושכינה תחוננה היא פרה אדמה
 - מצד הגבורה. תמימה - מצד
 החסד, שהוא דרגת אברהם,
 שנגמר בו (בראשית י) התהלך לפני
 והיה תמים. אשר אין בה מום -
 מצד העמוד האמצעי אשר לא
 עלה עליה על - מצד שכינה
 עליונה שהיא חרות. במקום
 שהיא שולטת, והנר הקרב אין
 לו רשות לצד האחר לשלט, לא
 שטן ולא משחית ולא מלאך
 המות, שהם מצד הגיהנם. (עד כאן
 רעיא מהימנא).

תמימה, מה זה תמימה? כמו
 ששנינו, שור תם ושור מועד.
 שור תם דין רפה. שור מועד דין
 קשה. גם כף תמימה דין רפה,
 גבורה תחוננה, זוהי תמימה.
 גבורה עליונה, זהו דין קשה,
 והיא יד החזקה תקיפה.

אשר אין בה מום, כמו שנגמר
 (שיר השירים ד) בלף יפה רעיתי ומום
 אין כף. אשר לא עלה עליה על,
 על כתוב, כמו שנגמר (שמואל ב-
 כג) ונאם הגבר הוקם על. מה
 הטעם? משום שהיא (שם) שלמי
 אמוני ישראל, ועליה לא היא,
 אלא עמה. אשר לא עלה עליה
 על, הינו שכתוב (עמוס ה) בתולה
 ישראל, (בראשית כד) בתולה ואיש
 לא ידעה.

ונתתם אתה אל אלעזר, מצותה
 בסגן, ופרשוה. מה הטעם לו ולא
 לאהרן? אלא אהרן שושבין
 המלכה. ועוד, שאהרן לא בא
 מצד של טהור, אלא מצד של
 קדוש, ומשום שזה בא לטהרה,
 לא נתן לו.

כך דבר בפרה זו היא בשבע,
 שבעה כפוסים וכו', והרי נתבאר.
 מה הטעם? משום שהיא שבע שני שמטה, וכת שבע נקראת, ועל כף כל מעשיה בשבע. בא

בשבת חרישה דשור, דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו
 חורשים. ושכינתא תתאה, איהי פרה אדומה, מסטרא
 דגבורה. תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם,
 דאתמר ביה (בראשית י) התהלך לפני והיה תמים. אשר
 אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר לא
 עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה, דאיהי חירו.
 באתר דאיהי שלטא, והנר הקרב לית רשו לסטרא אחרא
 לשלטאה. לא שטן, ולא משחית, ולא מלאך המות,
 דאינון מסטרא דגיהנם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תמימה, מאי תמימה. כמה דתנינן, שור תם
 ושור מועד. שור תם דינא רפיא.
 שור מועד דינא קשיא. אוף הכא תמימה דינא
 רפיא, גבורה תתאה, דא היא תמימה. גבורה
 עלאה, דא היא דינא קשיא, והיא יד החזקה
 תקיפא.

אשר אין בה מום, כמה דאת אמר (שיר השירים ד)
 בלף יפה רעיתי ומום אין כף. אשר לא
 עלה עליה על. על פתיב, כמה דאת אמר (שמואל
 ב כג) ונאם הגבר הוקם על. מאי טעמא. בגין
 דהיא שלומי אמוני ישראל, ועליה לאו היא
 אלא עמה. אשר לא עלה עליה על, היינו
 דכתיב, (עמוס ה) בתולת ישראל, (בראשית כד) בתולה
 ואיש לא ידעה.

ונתתם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן,
 ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא
 לאהרן. אלא אהרן שושביןא דמטרונייתא.
 ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא
 מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתינא לטהרה,
 לא אתייהיב ליה.

כך מלה דהאי פרה, היא בשבע, ז' כפוסים
 וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא
 שבע שני שמטה, וכת שבע אתקרי, ועל דא
 מה הטעם? משום שהיא שבע שני שמטה, וכת שבע נקראת, ועל כף כל מעשיה בשבע. בא

וְרָאָה, כָּל מָה שֶׁנֶּעֱשֶׂה מִפְּרָה זוֹ - בְּשִׁבְלֵי לְטֹהַר, וְלֹא לְקֹדֶשׁ, וְאֵף עַל גֵּב שֶׁנִּתְּנָה לְסָגֵן, הוּא לֹא שׁוֹחֵט וְלֹא שׁוֹרֵף, בְּשִׁבְלֵי שֶׁלֹּא יִמְצֵא דִין בְּצֵדוֹ, וְכָל שֶׁכֵּן אֲהָרֹן, שֶׁהוּא בְּדִרְגָּה יוֹתֵר מִשְׁלֵמָה, וְלֹא צָרִיף לְהִמְצֵא שֵׁם וּלְהִדְמֹן לְשֵׁם. פְּרָה זוֹ, כִּינּוּן שֶׁנֶּעֱשֶׂתָה אִפְרָיִם, צָרִיף לְזָרֵק בָּהּ עֵץ אֲרָז וְאֶזוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת, וְהָרִי אֶלֶּה נֶאֱמָרוּ. וְאֶסֶף אִישׁ טְהוֹר, וְלֹא קְדוֹשׁ. וְהַנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמִקוֹם טְהוֹר, שֶׁהָרִי טְהוֹר לֹא נִקְרָא אֶלָּא מִצֵּד שֶׁמְטַמֵּא בְּהִתְחַלֵּה.

כּוֹד הַכֹּל, זֶה שֶׁכְּתוּב לְמִי נִדְּהָ חֻטָּאת הִיא. מִשּׁוּם שֶׁכָּל דֵּינִים הַתְּחִיבוֹתִים וְכָל אֵלוֹ שְׂבָאִים מִצֵּד הַטְּמֵאָה, כְּשִׁינֻקִּים מִצֵּד אַחַר וַיּוֹשְׁבִים בְּדִין, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ל"ד) מְלֹאָה דָם הִדְשָׁנָה מִחֻלָּב, אִזְּכָרֶם מִתְעוֹרְרִים וּמִסְתַּלְקִים וְשׁוֹרִים בְּעוֹלָם. כִּינּוּן שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֶׂה זֶה שֶׁלֹּמְטָה, וְכָל הַדִּין הַזֶּה בְּמִקוֹם זֶה שֶׁל פְּרָה זוֹ, וְזוֹרְקִים עָלֶיהָ עֵץ אֲרָז וְגו', אִזְּכָרֶם לַשֶּׁכֶח, וּבְכָל מִקוֹם שְׁשׁוֹרִים נִשְׁבָּרִים וְנִחְלָשִׁים וּבוֹרְחִים מִשֵּׁם, שֶׁהָרִי כָּחַם נִרְאָה כְּמוֹ זֶה לְגַבְיֵיהֶם, וְאִזְּכָרֶם לֹא שׁוֹרִים בְּאֵדָם, וְהוּא נִטְהָר. וְעַל זֶה נִקְרָאִים מִי נִדְּהָ, מִיִּם לְטֹהַר. כְּשֶׁהָעוֹלָם שְׂרוּי בְּדִין וְצֵד הַטְּמֵאָה מִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם, כִּינּוּן נִכְלָלִים כָּל מֵינִים שֶׁל טְמֵאָה וְכָל מֵינֵי טְהוֹרָה, וּמִשּׁוּם זֶה טְמֵאָה וְטְהוֹרָה כָּלל עֲלוּן בַּתּוֹרָה, וּבִאֲרוּחֵי הַחֲבָרִים. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֶלְעָזָר, עֲשִׂיתָ שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ הַחֲבָרִים דְּבַר אַחֲרֶיךָ.

פְּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, (תהלים קד) הַמְשַׁלַּח מַעֲנִיִּים בְּנִחְלָיִים וְגו'. יִשְׁקוּ כָּל חֵיטוֹ שְׂדֵי וְגו'. פְּסוּקִים אֵלּוֹ אֶמְרֵם דְּוֹד הַמְּלֶכֶת בְּרוּחַ

כָּל עוֹבְדוֹי בְּשִׁבְעָה. תָּא חֲזִי, כָּל מֵאֵי דְאַתְעָבִיד מֵהֵאֵי פְּרָה, בְּגִין לְדַפְּאָה, וְלֹא לְקֹדֶשׁ, וְאֵף עַל גֵּב דְאַתִּייהִיב לְסָגֵן, הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף, בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּפַּח דִּינָא בְּסִטְרוֹי, וְכָל שֶׁכֵּן אֲהָרֹן דְּאִיהוּ בְּדִרְגָּא שְׁלִים וְתִיר, דְלֹא בְּעֵי לְאַשְׁתַּפַּחָא תַּמָּן, וְלֹא זְדִמְנָא תַּמָּן.

הֵאֵי פְּרָה, כִּינּוּן דְאַתְעָבִיד אִפְרָיִם, בְּעֵי לְמַשְׁדֵּי בֵיה עֵץ אֲרָז, וְאֶזוֹב, וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת, וְהֵאֵי אֶלִין אַתְמָרוּ. וְאֶסֶף אִישׁ טְהוֹר, וְלֹא קְדוֹשׁ. וְהַנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמִקוֹם טְהוֹר, דְּהָא טְהוֹר לֹא אֶקְרִי, אֶלָּא מִן סִטְרָא דְמִסְאָב בְּקִדְמִיתָא. וְרָא דְכֻלָּא, הֵאֵי דְכְּתִיב לְמִי נִדְּהָ חֻטָּאת הִיא, בְּגִין דְכָּל דֵּינִין תַּתְּאִין, וְכָל אֵינּוּן דְאַתּוּ מִסִּטְרָא דְמִסְאָבָא, כִּד אִיהוּ יִנְקָא מִסִּטְרָא אַחֲרָא, וְיִתִּיבַת בְּדִינָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ישעיה ל"ד) מְלֹאָה דָם הִדְשָׁנָה מִחֻלָּב. כְּדִין כְּלֵהוּ מִתְעַרְי וּמִסְתַּלְקֵי וְשָׂרָאן בְּעֻלְמָא. כִּינּוּן דְעָבְדֵי הֵאֵי עוֹבְדֵי דְלַתְמָא, וְכָל הֵאֵי דִינָא בְּאַתְרֵי דָא דְהֵאֵי פְּרָה, וְרִמָּאן עָלֶיהָ עֵץ (ד"ק קפ"א ע"א) אֲרָז וְגו'. כְּדִין אַתְחַלֵּשׁ חֵילָא דְלַהוֹן, וּבְכָל אַתְרֵי דְשָׂרָאן אַתְּבָרוּ וְאַתְחַלְשׁוּ וְעַרְקִין מִגִּיָּה, דְהֵאֵי חֵילָא דְלַהוֹן אַתְחַזִּי כְּגוּוֹנָא דָא לְגַבְיֵיהוּ, כְּדִין לֹא שָׂרָאן כְּבַר נֶשׁ, וְאַתְדַּפֵּי.

וְעַל דָּא אַתְקַרֵּי מִי נִדְּהָ, מֵינָא לְדַפְּאָה. כִּד עֻלְמָא שְׂאֵרֵי בְּדִינָא, וְסִטְרָא מִסְאָבָא אַתְפַּשֵּׁט בְּעֻלְמָא, הֵכָא אַתְכְּלִילֵן כָּל זֵינִין מִסְאָבָא, וְכָל זֵינֵי דְכִינּוּ, וּבְגִין כִּינּוּ טוֹמְאָה וְטְהוֹרָה, כְּלָלָא עֻלְמָה דְאוּרִייתָא, וְאוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּא. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֶלְעָזָר, עֲבַדְתָּ דְלֹא יֵימָרוּן חֲבָרִיָּא מְלָה אַבְתְּרָהּ.

פְּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, (תהלים קד) הַמְשַׁלַּח מַעֲנִיִּים בְּנִחְלָיִים וְגו'. יִשְׁקוּ כָּל חֵיטוֹ

שְׂדֵי וְגו'. הֵנִי קְרָאִי דְוֹד מְלֶכֶת בְּרוּחָא קְדִישָׁא אַמְרֵן, וְאִיתָ לְאַסְתְּכָלָא

הקדש, ויש להסתכל בהם. בא וראה, בשעה שחכמה עליונה מכה בתקיות, אף על גב שהיא נסתרת בכל הצדדים, נפתח ושופע ממנה נהר אחד מלא (ומלא לשערים) בשערים עליונים.

במבוע ומקור של מים שממלא כלי גדול ממנו, ומשם נמשכים מבועים של נחלים ונהרות בכל צד - כף זה, בשביל דקיק אחד שלא נודע, מושף ושופע אותו נהר ששופע ויוצא וממלא לאותו נחל צמק, ומשם נמשכים מבועים ונחלים ומתמלאים ממנו. זהו שכתוב המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלה נהרות עליוני קדש של אפרסמון נה, וכלם משקים כאחד מאותה נביעת הנחל העליון הקדוש שיוצא ושופע.

אחר כן, ישקו כל חיתו שדי, הינו שכתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. ארבעה ראשים אלה הם חיתו שדי, כלל כל אותן מרובות וכל אותם חילות ששדי אחוזה בהם. אל תקרי שדי אלא שדי, שהוא נוטל ומשלים את השם מיסוד העולם. ישברו פראים צמאם - אלה אותם שכתוב בהם (חזקאל א) והאופנים ינשאו לעמתם פי רוח החיה באופנים. מי החיה? אלא אלו חיתו שדי, ארבע הן, וכל אחת ואחת לצד אחד של העולם. ואותו שנקרא חיה, ואופנים מול כל אחד ואחד. ולא הולכים אלא מרוח אותה חיה שהולכת עליהם, וכאשר אלה משקים מאותה השקאה עליונה, כל שאר החילות האחרים משקים ומרוים ומשפרשים בשרשיהם, ונאחזים אלה באלה בדרגות ידועות. זהו

בהו. תא חזי, בשעתא דחכמתא עלאה בטש בגליפוי, אף על גב דהיא טמירא בכל סטרין, פתח ואתנגיד מגיה חד נהרא, מליא (ג"א ופליא) לתרעין) בתרעין עלאין.

במבועא ומקורא דמיא דמלי קוזפא רבא מגיה, ומתמן אתמשכן מבועין דנחלין ונהרין בכל סטר, כן האי, בחד שביל דקיק דלא אתידע, משיף ונגיד ההוא נהר דנגיד ונפיק, וממלי לההוא נחלא עמיקא, ומתמן אתמשכאן מבועין ונחלין, ואתמליין מגיה. הדא הוא דכתיב, המשלח מעינים בנחלים וגו'. אליו נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכייא, וכלהו אתשקיין בחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד.

לבתר, ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ארבע ראשין, אליו אינון חיתו שדי, כללא דכל אינון משריין, וכל אינון חילין, דאחידן בהו שדי, אל תקרי שדי, אלא שדי. דהוא נטיל, ואשלים שמא מיסודא דעלמא.

ישברו פראים צמאם, אליו אינון דכתיב בהו, (חזקאל א) והאופנים ינשאו לעמתם פי רוח החיה באופנים, מאן חיה. אלא אליו חיתו שדי, ארבע אינון, וכל חד וחד לחד סטרא דעלמא. וההוא אקרי חיה, ואופנים לקביל כל חד וחד. ולא אזלין אלא מרוח דהיה חיה דאזיל עלייהו וכד אליו מתשקיין מההוא שקיו עלאה, כל שאר חילין אחרנין אשתקיין, ואתרוון, ומשפרשן בשרשיהו, ואתאחדן אליו באליו, בדרגין ידיען. הדא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

